

„PRO ECCLESIA ET PONTIFICE” DLA ŚWIECKIEJ KARMELITANKI

Pani Klara Gade, świecka karmelitanka ze wspólnoty OCDS w Raciborzu otrzymała wysokie wyróżnienie ze Stolicy Apostolskiej.

Ojciec Święty Jan Paweł II przyznał jej odznaczenie – medal Najczcigodniejszego Krzyża „*Pro Ecclesia et Pontifice*” – ustanowione dla szczególnego wyróżnienia osób za ich wyjątkowe dzieła.

Pani Klara Gade odznaczona została tym medalem wśród innych wyróżnionych przez abp. Alfonsa Nossola w opolskiej katedrze podczas Mszy św. odpustowej 21 czerwca 2004 r. ku czci Matki Boskiej Opolskiej.

A oto treść pięknego papieskiego dyplomu załączonego do odznaczenia (tłumaczenie polskie).

Jego Świątobliwość
Ojciec Święty Jan Paweł II
postanowił przyznać
Pani Klarze Gade
Odnaczenie Najczcigodniejszego Krzyża
PRO ECCLESIA ET PONTIFICE
(za Kościół i Papieża)

ustanowione dla szczególnego wyróżnienia osób za ich wyjątkowe dzieła.

Watykan, dnia 12 lutego 2004 r.

G. Caccia, Assesor

W laudacji wygłoszonej w katedrze ks. proboszcz Józef Hampel powiedział: „*Klara Gade jest nie tylko organistką, katechetką, pomocą duszpasterską, ale duszą parafii, oddaną całym sercem ocickiej wspólnotcie św. Józefa, w której pracuje od 56 lat*”.

Aby dowiedzieć się czegoś więcej o niej, umówiliśmy się z laureatką w Raciborzu Ocicach w dniu 19 października 2004 r. Pani Klara przyjęła nas bardzo serdecznie i gościnnie.

Już na wstępie zorientowaliśmy się, że spotykamy się z osobą o wysokiej kulturze osobistej, głębokiej i zdrowej religijności, poczuciu piękna, radości i ujmującym sposobie bycia.

Życie pani Klary nie było łatwe, natomiast pełne dramaturgii i ofiarnej pracy.

Na naszą prośbę opowiedziała nam pewne epizody ze swojego życia.

Urodziła się w okresie międzywojennym w Mikulczycach k. Zabrze, a więc w ówczesnej Rzeszy, w rodzinie wielodzietnej. Była dziewiątym dzieckiem, miała jeszcze młodszą siostrę. Jej matka była Polką, ojciec był pochodzenia duńskiego. W domu rodzinnym panowała głęboka, zdrowa religijność. Rodzeństwo wychowywane było w poczuciu wysokiej odpowiedzialności oraz wzajemnej miłości i szacunku. W rodzinie panowała atmosfera umiłowania modlitwy a szczególnie modlitwy różańcowej.

Ojciec pracował w kopalni jako nadsztygar. Matka była sercem i duszą domu, kochała wszystkie dzieci, a zwłaszcza najstarszych synów, którzy zostali kapłanami. Trzeci brat także pragnął wstąpić na drogę kapłaństwa, ale poległ na wojnie. Dwaj wujowie pani Klary byli także kapłanami.

Pani Klara wychowywała się w kulturze niemieckiej, maturę zdała w 1943 r. także po niemiecku. Jak wspomina, matka jej mówiła doskonale po polsku. Należy dobrze rozumieć tamte trudne lata życia Ślązaków z pogranicza, szykanowanych przez władze hitlerowskie za każdy objaw polskości.

Po maturze, zgodnie z obowiązującymi przepisami niemieckimi p. Klara została skierowana do pracy fizycznej w gospodarstwie rolnym w okolicy Kołobrzegu. Pracowała przy oborniku, usuwaniu kamieni z pola, a następnie przy transporcie bali z lasu. Jak wspomina, było to ponad jej młodzińcze siły. Kiedy z miejscowej szkoły nauczyciel został wezwany do wojska, pani Klara otrzymała polecenie miejscowych władz do pracy w szkole na jego miejsce.

W 1945 r. wróciła do rodzinnych stron i otrzymała pracę w urzędzie repatriacyjnym. Na teren Śląska był duży napływ repatriantów głównie z rejonu lwowskiego. Pani Klara jeszcze ze słabą polszczyzną szybko nawiązywała serdeczne stosunki z ludźmi z Kresów. Wzajemnie darzyli się wielkim zrozumieniem i szacunkiem. Otrzymała propozycję pracy w szpitalu wśród chorych jako pielęgniarka. Nie mając doświadczenia w tym zakresie, podjęła pracę pomimo obaw. Wkrótce opanowała tę nową profesję, dużo ucząc się i pracując, zawierając wszystko Bogu w ufnej modlitwie. Pani Klara często powiada: „*światelko Boże zawsze otrzymywałam w najtrudniejszych sytuacjach*”.

W 1948 r. jej najstarszy brat ks. Bernard Gade objął administrację parafii w Raciborzu-Ocicach, gdzie wkrótce, na jego prośbę przybyła pani Klara. Jak nam powiedziała, początek pracy, po okresie wojennym, w parafii był bardzo trudny. Od początku służyła swemu bratu bardzo ofiarnie. Kiedy miejscowy biskup powołał ks. Bernarda na kierownika duchowego w seminarium w Nysie, a następnie do pracy w Sądzie Biskupim, pani Klarze przypadł obowiązek katechizacji. W tym czasie więc pełniła w parafii wielorakie obowiązki: organistki, zakrystianki, katechetki, dbała o wygląd kościoła, prowadziła księgowość kościoła, zorganizowała i prowadziła chór parafialny i zespół teatralny, a czasami była także palaczem w kościelnej kotłowni. Po latach zastanawia się, skąd czerpała siły i sama sobie odpowiada – z modlitwy.

W latach pięćdziesiątych w okresie nasilonych szykan komunistycznych wobec ludzi Kościoła ks. Bernard, jak i jego siostra Klara padli również ofiarą tego systemu. Otrzymali wyroki jako niebezpieczni wrogowie państwa ludowego. Brat pani Klary został usunięty z parafii (był internowany), a ona otrzymała wyrok więzienia zamieniony na grzywnę.

Po 1956 r. praca w parafii mimo wielkich trudności powoli wracała do normy. Proboszcz ks. Bernard Gade, schorowany, powrócił z wygnania na parafię. Jak wspomina pani Klara „bardzo cierpiąc, nie zwalniał się jednak z żadnych obowiązków w administrowaniu parafią”. Do licznych zajęć pani Klary doszła konieczność pielęgnacji cierpiącego coraz bardziej brata.

Do wspólnoty Świeckiego Karmelu w Raciborzu w roku 1962 przybył o. Mieczysław Woźniczka OCD, ówczesny asystent wspólnot karmelitańskich na Śląsku, z którym na probostwie spotkała się pani Klara. Nie znając duchowości karmelitańskiej, żyła nią już od dawna przeżywając szczególną bliskość ze św. Terasą od Dzieciątka Jezus, dlatego w tymże roku wstąpiła do wspólnoty ufając, że jeszcze bardziej postąpi w miłości Bożej. Dziś z ubolewaniem wspomina, że z uwagi na pełnione obowiązki w parafii, nie zawsze w pełni mogła uczestniczyć w życiu wspólnoty OCDS.

Pani Klara szczególną operatywność i zmysł organizacyjny wykazała w czasie stanu wojennego i tuż po jego zakończeniu. Zajmowała się wtedy dodatkowo sprawiedliwym i duchu Ewangelii prowadzonym rozdziałem pomocy materialnej przychodzącej z Zachodu.

Po śmierci brata – proboszcza ks. Bernarda Gade, pani Klara nadal służy kolejnym kapłanom pracującym w parafii św. Józefa w Ocicach. Na ile jej siły pozwalają, wypełnia ofiarnie swoje obowiązki, w posłudze zawsze wrażliwa na potrzeby innych ludzi, a szczególnie tych najbardziej potrzebujących i pokrzywdzonych.

To piękne jej życie zostało nagrodzone papieskim wyróżnieniem „*Pro Ecclesia et Pontifice*”, które przyjęła z wielkim wzruszeniem i pokorą.

Ewa i Stanisław Leśniewscy OCDS